

TILALMAS KERT

Vasárnapról hétfőre virradólag
Annyi sokat álmodtam újra Rólad!
Gyermekkoromban is eképp színezték
Álmaimat a nagyjátékú esték,
S mesevilágban éltem újra mindent,
Ami napközben a szívembe döbbsent:
A gyermeklélek korlátot nem ösmert,
Lábom palánkon át repülve szökönt,
S hől teltgerezdű sasza ért pirosra,
Jó hajdu kedvvel léptem a tilosba —
De most! O, jaj, a Vén Csósz szeme jól lát,
S álomban is törhetetlen a korlát!

(A Rácsos Kapu)

Hogy szaladtál a kert útján felém,
Hancúrozó, pajkos mozdulatokkal!...
S köztünk a vaskapu, roppant lakattal,
Én a külső, te a belső felén.
De még szerencse, hogy azok a rácsok,
A dárdavégű szörnyű fegyverek
Lehetővé tették megtorpanásod,
S el nem sodortál, csintalan gyerek!

(Ezt csak most mondom. Akkor tudtam: á t o k,
Átok, hogy rács közül kell kérni csóкод!
Mert a kezünk hideg rácsba fogózott,
S járom-csontunkba vasak éle vágott!)

(Sötétbújóska)

Támaszkodtam a hűvös kőpalánkhoz,
Sorshúzás áldozataként, vakon,
S hátammegett a zörrenő, homályos
Kertben a társaim, öten-haton,
Törték a bokrokat, akár a medve,
Keresvén biztos megbúvóhelyet,
S én, a Hunyó, csak számoltam sietve,
Hogy indulhassak már s megleljelek.

Orjás rebarbarák, vad málnabokrok
Rejtettek-é el, tündéres alak?
Mért bujtál el, és mért nem akarod, hogy
A sűrű kertben megtaláljalak? —
Tehetetlen dühöngtem, hogy miért nem
Maradtál a kimért játszóhelyen,
S léptél oda álnok-önkéntesen,
Hová nekem, jaj, nem szabad beléjnem...;

Jékely Zoltán